

Phần 6

Chương 21

Hai người nhìn nhau, Sở Cuồng nói: “Tôi ra ngoài xem thử.”

Nhằm Cửu vội giở chăn kéo tay Sở Cuồng lại: “Cùng đi đi! Người muốn để ta một mình ở lại đây sợ chết khiếp sao?”

Sở Cuồng nhíu mày nghĩ một lúc: “Cũng được. Cô mang theo đồ đạc quan trọng đi, nếu thật sự có gì dị thường, chúng ta rời đi ngay tối nay, đi men theo đường sông chắc không lạc đâu.” Tiền tài đều để chỗ Sở Cuồng, Nhằm Cửu cũng không có gì để thu dọn, nằng nhét hai cái bánh bao trên bàn vào người rồi theo Sở Cuồng âm thầm đẩy cửa đi ra.

Ban đêm trên núi yên tĩnh đến rợn người, nhưng càng yên tĩnh thì tiếng kêu của người đó lại càng quỷ dị hơn, lần theo âm thanh mà đi, càng đi càng gần một sơn động, cách chừng ba trượng Nhằm Cửu đã cảm nhận được gió lạnh bên trong thổi ra, mang theo âm khí cùng với tiếng kêu kỳ quái kia, Nhằm Cửu sợ hãi run cầm cập: “Hay là... chúng ta đi đi thì hơn, lỡ bên trong có ma thì sao...”

“Sở Cuồng siết chặt vũ khí trong tay, chạm nhẹ vào Nhằm Cửu để mở khóa, Nhằm Cửu bị chạm vào, vội ôm lấy cánh tay hắn, giấu mặt đi không dám nhìn.”

“Các hạ đang kềm chế động tác của tôi.” Sở Cuồng đành phải lên tiếng nhắc nhở, “Trước mặt vẫn chưa thăm dò thấy địch ý, không cần sợ hãi.”

“Ma mà cũng thăm dò được sao...” Nhằm Cửu gằn như bị Sở Cuồng kéo đi về phía trước.”

“Tôi không kỳ thị tín ngưỡng tôn giáo, nhưng chuyện quỷ thần đích thực là hoàn toàn bịa đặt.” Sở Cuồng bất lực, chỉ đành đổi tay cầm vũ khí, lúc này hai người đã đi vào trong động, thanh âm bên tai càng thê thảm hơn. Nghe Sở Cuồng nói “Khởi động hệ thống chiếu sáng”, tiếp đó trong động sáng lên, là hai nút trên vai Sở Cuồng phát sáng.

Có ánh sáng, cảm giác quỷ dị khiến người ta ớn lạnh cũng giảm đi nhiều, Nhằm Cửu mở mắt ra từ sau cánh tay hắn, xem xét sơn động ẩm ướt, thấy hai bên vách động có cắm đuốc gỗ, dường như đã nhiều năm không dùng tới, bên trên mọc đầy rêu xanh: “Ở đây hình như trước đây từng có người đến.”

Nhằm Cửu vừa dứt lời, lại là một tiếng kêu to thê thảm khản đặc từ nơi sâu nhất của sơn động truyền đến. Chỗ họ đứng hình như rất gần hướng đó, thanh âm khản thiết khiến đến mức khiến Nhằm Cửu sờn gai ốc toàn thân, Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Xem ra bây giờ cũng có người.” Nói xong hắn nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

“Khoan đã!” Nhắm Cửu vội chộp tay hắn, “Người không cảm thấy quý dị sao? Đêm hôm khuya khoắt, trong sơn động có vẻ như lâu lắm rồi không ai đến lại truyền ra tiếng người...”

“Đích thực là vậy.”

“Vậy thì sao?” Nhắm Cửu dùng hết sức lực toàn thân nói với Sở Cuồng rằng, chúng ta đi thôi, nhưng sau khi Sở Cuồng trầm ngâm một hồi lại nói: “Rất khiến người ta chú ý, phải tìm người này hỏi xem đêm hôm khuya khoắt ở đây gào thét là có mục đích gì.”

Đừng! Đừng mà! Ta không có ý này!

Trong lúc giằng co, hai người vòng qua một ngã rẽ nhỏ trong thạch động, ánh sáng trên vai Sở Cuồng chiếu đến một đầm nước phản chiếu lại lập tức sáng cả thạch động.

Một nữ nhân xoa tóc đang đứng trong nước, dường như cảm giác được ánh sáng, nàng ta lập tức quay đầu lại: “A...” Nữ nhân trong đầm nước phát ra âm tiết khản đặc. Gương mặt nàng ta trắng bệch đến rợn người, miệng không nói được thành lời, mắt đục ngầu, nhưng dường như có thể nhìn thấy người, nàng ta chìa tay về phía Sở Cuồng: “A a...”

Nhắm Cửu kinh hãi hít một hơi lạnh: “Cô là người hay ma?”

“Chân cô ta dưới nước bị xích lại rồi.” Sở Cuồng nói.

Lúc này Nhắm Cửu mới chú ý đến xiềng xích dưới mặt nước: “Đây... chắc là người rồi...” Nàng xem xét kỹ nữ nhân một hồi, “Bị người ta nhốt ở đây sao?”

Nữ nhân vội gật đầu, bàn tay đưa về phía họ dùng lực đến run rẩy, giống như đang gào lên hãy cứu mình.

Giọng nàng ta lớn như vậy, bọn Nhắm Cửu đều nghe thấy, làm sao người trong thôn lại không nghe, không ai đến cứu chứng tỏ người trong thôn đều biết, có lẽ... chính người trong thôn đã nhốt nàng ta ở đây, rốt cuộc tại sao lại đối đãi với nàng ta như vậy...

“Tôi xuống cắt đứt xích sắt, cô cầm vũ khí canh chừng bên ngoài đi.”

Sở Cuồng vừa dứt lời, trong động đã truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, chẳng bao lâu, năm sáu nữ nhân cầm dao và rìu chạy vào: “Ai ôi, sao hai vị lại ở đây?” Nông phụ cho Nhắm Cửu ngủ nhờ cũng nằm trong số đó, bà ta vội nói, “Chẳng phải tôi nói ban đêm đừng ra ngoài rồi sao, ở đây dơ lắm, nhị vị mau theo tôi về đi.”

Bà ta không nhìn nữ nhân sau lưng Nhắm Cửu lấy một lần, chìa tay ra kéo Nhắm Cửu, Nhắm Cửu trốn sau lưng Sở Cuồng nói: “Người này là ai, tại sao các người lại đối xử với cô ta như vậy?”

Mấy nông phụ nhìn nhau, thần tình trên mặt có chút khinh miệt: “Cô ta là người không giữ trinh tiết.”

Một người khác nói: “Cô ta lấy Trưởng lão của chúng tôi nhưng lại muốn bỏ trốn cùng nam nhân khác, nam nhân đó đã bị loạn côn đánh chết rồi, chờ Trưởng lão về cô ta cũng bị kéo đi ngâm lồng heo.”

Nữ nhân kia lại vội kêu lên, nhưng chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản, vô cùng bất lực, Nhậm Cửu vừa định lên tiếng, bỗng nghe Sở Cuồng nói: “Xin lỗi, hành vi của các vị trái với hiệp nghị nhân quyền Liên bang. Thứ lỗi cho tôi không thể khoan tay đứng nhìn.”

Mấy nông phụ im lặng một khắc, không khí bỗng trở nên kỳ quái: “Các người có đi hay không?” Sắc mặt nông phụ tiếp đón Nhậm Cửu lạnh đi, “Đừng có rượu kính không uống mà uống rượu phạt.”

“Xin lỗi, tôi không uống rượu.” Nói xong, Sở Cuồng lấy trong y phục ra một thứ gì đó vứt sang bên kia, khói bốc lên, Sở Cuồng nắm tay Nhậm Cửu bảo nàng bịt mũi miệng lại: “Nín thở.” Sau đó hần bỗng nhảy xuống nước.

Khói nhanh chóng lan ra trong sơn động rồi lắng xuống, một lát sau, mấy nông phụ ngã xuống đất.

Nữ nhân trong đầm nước cũng ngất đi như mấy nông phụ, sau khi Sở Cuồng vác nữ nhân kia lên rồi, Nhậm Cửu vẫn bịt chặt mũi không dám thở.

“Thở được rồi, chúng ta đi.”

“Người nói trước với ta một tiếng mới rồi hành động không được sao?” Nhậm Cửu ảm đạm nói.

Sở Cuồng quay đầu nhìn nàng: “Tôi cho rằng tôi và các hạ đủ ăn ý với nhau.”

Nhậm Cửu ngẩn ra, nghĩ kỹ lại, nàng và Sở Cuồng đích thực đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện lớn nhỏ...

Ra khỏi sơn động, bên ngoài sáng lên, các thôn dân đều cầm đuốc đứng vây lấy cửa động, Sở Cuồng tắt ánh sáng trên vai, ánh mắt trầm tĩnh, cuối cùng hần cũng biết có chỗ nào không đúng, người trong thôn này không hề cày cấy, không có nông cụ, cho dù là trước đó trong ổ thỏ phi của Nhậm Cửu thì họ cũng trồng rau nuôi súc vật, nhưng ở đây thì không, hoàn toàn sạch sẽ, cái ăn cái mặc dường như đều được mua từ bên ngoài.

Nhìn đại đao sáng loáng trong tay các nông phụ, Nhậm Cửu cũng sực tỉnh: “Ta xông vào chỗ của người trong nghề rồi!”

Người vây quanh họ đều là nữ nhân, thiết nghĩ nam nhân đã xuống núi đánh cướp hết, một phụ nhân thân hình cao to bước vài bước ra khỏi đám người, hét lên: “Để người trên lưng người và tiền trên người lại thì ta sẽ tha cho các người một mạng.”

Sở Cuồng liếc Nhậm Cửu: “Cùng nghề với cô, vậy phân tích thử lời nói có đáng tin không.”

Nhằm Cửu im lặng nhỏ một giọt mồ hôi lạnh: “Không đáng tin... Theo tác phong của ta trước đây thì sẽ bắt người, bá chiếm nam nhân, nữ nhân thì thu làm nha hoàn.”

Sở Cuồng quay đầu nhìn nàng: “Thật là ác đồ hiếp nam chiếm nữ.”

Hình dung vô cùng sát thực, bởi vậy Nhằm Cửu không phản bác, Sở Cuồng vừa lấy trong y phục ra vật vừa dùng trong sơn động lúc nãy, vừa nói: “Chẳng phải cô nói tiền của chúng ta không đủ để ăn uống thoải mái sao?” Nhằm Cửu quay đầu nhìn hắn, nhưng thấy Sở Cuồng một tay bịt miệng bịt mũi, tay kia nhẹ nhàng vứt vật đó ra, hắn nghiêm túc nói: “Chúng ta tiện thể mượn một ít đi.”

“Mượn?”

“Vì quý tinh cầu không có pháp luật hoàn thiện, bởi vậy mượn dùng lời của người xưa ở quý tinh cầu, đây gọi là gây ông đập lưng ông.”

Nhân lúc trời tối, Nhằm Cửu lấy ở mỗi nhà mỗi hộ một ít tiền bạc, dù sao thì trước đây đã từng làm rồi, Nhằm Cửu cũng không áy náy lắm, nàng biết, chút tiền mình lấy đi này sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của ai.

“Đi thôi.” Sở Cuồng cất tiền Nhằm Cửu lấy đi vào người, lúc vác nữ nhân bị ngất kia chuẩn bị rời đi, phía sơn cốc bỗng có ánh lửa sáng lên, có tiếng bước chân lộn xộn của nam nhân truyền đến. Xem ra đã làm ăn bên ngoài xong trở về rồi.

Nhằm Cửu nhìn Sở Cuồng: “Khói của người đâu?”

“Đạn này phải dùng bất ngờ, trước mắt không biết kẻ địch có bao nhiêu nhân mã, không tiện dùng, nếu không thể một mẻ bắt gọn thì lần thứ hai họ sẽ biết nín thở, đạn này sẽ không có tác dụng.”

“Vậy phải làm sao, đâu thể nào bắn bọn họ thành khói?”

Sở Cuồng thoáng trầm ngâm, rút bên gói ra một cây gậy màu đen, là thanh kiếm ánh sáng màu đen của hắn.

“Người định...” Nhằm Cửu không dám tin nói, “Giáp lá cà? Chỉ nghe thanh âm thôi ít nhất cũng có bốn năm chục người đó!”

“Không thành vấn đề.” Sở Cuồng không hề do dự đáp, “Chiến lực của đối phương thua xa tôi, yếu điếm duy nhất chính là các hạ. Bởi vậy phiền cô nằm xuống đây giả chết, chờ chiến đấu kết thúc hãy vác cô gái kia ra.”

“Người không thể nói chuyện khách sáo một chút sao...”

“Sự thật là vậy.” Nói xong, thân hình Sở Cuồng khẽ động, chạy về hướng các nam nhân kia, Nhằm Cửu thật thà nằm xuống đất giả chết, chỉ nghe sau một loạt tiếng kinh hô bên kia, tiếng hét đánh nhau nổi lên, không biết kéo dài bao lâu, lâu đến mức Nhằm Cửu gần như nhắm mắt ngủ thiếp đi, thanh âm bên đó chợt dừng, Nhằm Cửu ngồi dậy nhìn về hướng đó, trên đám bại tướng đầy mặt đất, Sở Cuồng đứng thẳng, bộ y phục gọn gàng kia càng tôn lên thân hình vợi tỷ

lệ gần như hoàn mỹ của hắn, hắn nhẹ vung tay, thanh kiếm trong tay thu lại, kết thúc trận chiến.

Hắn như chiến thần trong truyền thuyết, như thần thoại sức mạnh vô song trong sách vở.

“Đi thôi.”

Chiến thần vẫy tay với nàng, Nhắm Cửu bò dậy, kéo cô nương bên cạnh về phía hắn: “Người vác cô ấy đi.” Nàng sai bảo chiến thần, “Chân cô ấy bị thương rồi, kéo như vậy sẽ đau đó!” Vậy là chiến thần tuân lệnh bước qua.

Hai người đang chuẩn bị rời sơn cốc ra khỏi sơn thôn, bỗng nghe mấy tiếng thiếu niên kêu lớn: “Này! Cứu chúng tôi với!”

“Cứu chúng tôi với! Chúng tôi bị đám sơn tặc này bắt đó!”

Nhắm Cửu quay đầu tìm một hồi, thấy một thiếu niên tay bị trói ngược bò ra trong đám sơn tặc: “Chúng tôi muốn kéo chúng tôi đi bán ở bên kia núi.” Các thiếu niên mắt đỏ hoe, chắc là sợ hãi lắm, “Hôm nay cha mẹ không tìm được tôi, không biết đang nóng lòng dường nào.”

Sở Cuồng hỏi: “Các người có tìm thấy đường về không?”

“Không biết... Trời tối, chúng tôi không nhớ đường.”

“Đi cùng bọn ta đi.” Nhắm Cửu vừa cời dây thừng trên tay họ vừa hỏi, “Có ba người thôi à?”

“Còn một đạo sĩ áo xanh nữa.” Thiếu niên chỉ đạo sĩ bị sơn tặc đè ở bên cạnh, “Nhưng hình như hắn hơi say rồi, dọc đường đến đây cứ mơ mơ màng màng, lâu lâu đòi uống rượu.” Nhắm Cửu xem xét đạo sĩ kia, trong đêm tối không nhìn rõ hắn trông thế nào, nàng bảo ba thiếu niên kia vác hắn lên, cùng nhau xuống núi.

Chương 22

Đi dọc theo bờ sông một đêm, cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi ổ phi, lúc trời sắp sáng Nhắm Cửu nhìn thấy bên đường có một ngôi miếu hoang, vội vã gọi mọi người trốn vào. Mệt mỏi cả đêm, ai nấy đều vô cùng mệt mỏi, sắp xếp yên ổn cho phụ nhân và đạo sĩ say kia, mấy người tự tìm một chỗ nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Trước lúc Nhắm Cửu nhắm mắt nàng thấy Sở Cuồng ngồi trên bực cửa của ngôi miếu hoang, sống lưng thẳng đứng như trong gân cốt có sắt thép chống lên. Nàng lâu lâu nói: “Người rèn bằng sắt cũng phải nghỉ ngơi chứ, đi cả đêm mà không mệt sao... Đám cướp đó tạm thời không đuổi đến đâu, nghỉ trước đi đã.”

“Không cần, tôi không mệt, canh ở đây đã.”

Câu trả lời của hắn vẫn ngắn gọn như vậy, từ góc độ này Nhắm Cửu vừa hay có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng và ánh mắt kiên nghị của hắn, nằng thât thần nhìn hắn một hồi, sau đó quay lưng nằm xuống.

Sở Cuồng mặt không đổi sắc tiếp tục nhìn con đường trước miếu hoang, sau khi nghe hơi thở của tất cả mọi người trong miếu đều bình ổn hắn mới khẽ quay đầu, nghiêm nghị nhìn gương mặt đang ngủ của Nhắm Cửu, sau đó cup mắt chìm vào suy tư.

Không biết ngồi bao lâu, Sở Cuồng bỗng nghe sau lưng có người ngáp một tiếng thật dài, hắn quay đầu nhìn, là đạo sĩ say kia tỉnh dậy, hắn hoang mang nhìn hoàn cảnh xung quanh, đưa tay gỡ gỡ bụng dưới y phục: “Ừa, đạo sĩ ta ngủ một giấc sao lại chui vào miếu hòa thượng vậy?” Hắn xoay đôi mắt ngái ngủ sang sang thấy Sở Cuồng đang ngồi ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đôi phương không có độ ấm cũng không có ác ý, đạo sĩ ngẩn ra một khắc, tiếp đó cười cười, đảo mắt xem xét: “Ôi, tiểu ca anh tuấn quá, y phục cũng khá, lấy vải ở đâu may vậy?”

Sở Cuồng không đoái hoài đến hắn, trong đôi mắt đen có từng hàng từng hàng ký hiệu kỳ quái chuyển động tới lui, trong tai không ngừng vang lên giọng nữ nhắc nhở, khi scan khắp người đạo sĩ xong, Sở Cuồng quay đầu tiếp tục nhìn con đường nhỏ trước mặt.

Đạo sĩ bị vớt sang một bên cũng không cảm thấy ngỡ ngàng, hắn ngồi dậy xem xét bốn phía, mắt thoáng dừng lại trên người nữ nhân bị thương, sau đó bước đến bên cạnh Sở Cuồng ngồi xuống: “Này, tiểu ca, nhích sang một chút.”

Sở Cuồng dịch sang một bên, đạo sĩ cảm ơn rồi nói: “Này, nếu không ngại thì cho đạo sĩ biết đây rốt cuộc là đâu vậy?”

“Miếu hoang.”

Gương mặt nhiệt tình của đạo sĩ cứng lại trong thoáng chốc, tiếp đó lại cười, sáp lại gần Sở Cuồng hơn: “He he, ta biết đây là miếu hoang, nhưng đây là miếu hoang ở đâu chứ?” Sở Cuồng nhú mày, lại dịch sang bên cạnh, đạo sĩ lái nhai nói, “Nói ra thật hổ thẹn, đạo sĩ ta hôm qua say bí tỉ, thật không nhớ được là làm sao lại đến đây, phiền tiểu ta kể lại tình hình cho ta với.”

“Anh bị cướp bắt, chúng tôi tiện đường cứu anh.”

“Ai da da, sao lại bị cướp nhặt được vậy? Tiểu ca đã cứu mạng ta sao! Dám hỏi đại danh của tiểu ca, để đạo sĩ dễ bề báo ơn.”

“Sở Cuồng.”

Đạo sĩ suy nghĩ một hồi, dường như không nghĩ ra người nào có thể hợp với cái tên này: “Tên của tiểu ca nghe lạ quá, không phải đạo sĩ tự khen, người trên giang hồ ta đều biết hết, tiểu ca có thể cứu ta từ tay giặc phi, thiết nghĩ thân thủ cũng khá, không biết sư thừa là môn phái nào?”

Sở Cuồng đang định đáp, lại nghe Nhậm Cửu đang ngủ say phát ra một tiếng ậm ừ, hiển nhiên đã bị phá giấc ngủ ngon, giọng hấn khẽ trầm: “Yên lặng.”

Đạo sĩ nhìn Nhậm Cửu trở mình tiếp tục ngủ, gật đầu hiểu ra, sau đó khàn giọng hỏi thăm: “Thê tử của tiểu ca đó à?”

Sở Cuồng mấp máy môi, nhưng lại không giải thích gì, im lặng như ngầm thừa nhận.

“Huynh thật thương thê tử quá.” Nói xong bèn yên lặng ngồi với Sở Cuồng, chỉ là đôi lúc lại quay đầu nhìn nữ nhân yếu ớt kia.

Đến trưa, mọi người đều lữ lượt tỉnh dậy. Nhậm Cửu ngủ đê lên cánh tay, vừa ngồi dậy vươn vai bèn bị chuột rút, chỉ mới ai ái kêu một tiếng, Sở Cuồng đã bước tới nắm tay nàng, mười ngón đan vào nhau, vuốt từ vai đến cổ tay, lập tức xoa dịu cơn đau của nàng, động tác của hắn rất tự nhiên, Nhậm Cửu cũng không chút ngại ngùng, chỉ lắc lắc tay than thở: “Gần đây thật là uống nước cũng mắc răng, ngủ cũng chuột rút được nữa, xui xẻo quá đi mất.”

Nàng nói xong mới phát hiện có mấy đôi mắt khác đang nhìn thẳng vào mình.

Mấy thiếu niên tiếp xúc với ánh mắt nàng, ngại ngùng quay đầu đi, chỉ có đạo sĩ kia cười nói: “Cô nương được phu tể như vậy thật là phúc khí bằng trời, sao lại nói là xui xẻo được?”

Nhậm Cửu ngẩn ra, ánh mắt xoay sang đạo sĩ, thấy người này mắt phụng xéch lên, dung nhan như ngọc, dáng vẻ vô cùng mê người, nhưng bộ dạng này lại chẳng hài hòa với cách ăn mặc của hắn chút nào, bộ đạo bào giặt đến nỗi không nhìn ra màu sắc kia, vạt áo vá vúi kia đã dán cho người này hai chữ - nghèo nàn.

Lúc Nhậm Cửu xem xét đạo sĩ, Sở Cuồng đã nhanh chóng rút tay lại, lui ra vài bước, nghiêm túc nói: “Nếu mọi người đã tỉnh rồi thì chia nhau ra đi thôi.”

“Vị cô nương kia vẫn chưa thể đi được.” Có thiếu niên nhắc nhở.

Lúc này chúng nhân mới dời sự chú ý sang.

Nữ nhân kia đã tỉnh, nàng ta mở mắt nhìn mọi người, miệng mấp máy muốn nói nhưng không thốt ra được lời nào.

“Để ta xem.” Đạo sĩ ngồi xuống xem xét nữ nhân kia một hồi, tiếp đó đưa tay điểm lên người nữ nhân kia, nghe nàng ta hự một tiếng, đạo sĩ cười nhẹ, “Cô nương nói một câu thử xem.”

“Đa tạ ơn cứu mạng.”

Câu này không chỉ khiến Nhậm Cửu kinh ngạc mà cũng khiến Sở Cuồng sững sốt chớp chớp mắt, đạo sĩ đắc ý cười nói: “Bần đạo cũng có chút bản lĩnh nhà nghề, giải huyệt đạo thì không thành vấn đề.”

Nhằm Cửu càng kinh ngạc hơn: “Đây chính là công phu điểm huyết giang hồ đồn đại đó sao?”

“Phải. Nhưng theo công tử vừa rồi nói, vị cô nương đây chắc cũng bị giặc phi bắt giữ, sơn tặc biết công phu điểm huyết, theo bản đạo biết thì gần đây chỉ có Thanh Lộc môn trên Thanh Lộc sơn là có bản lĩnh này thôi.”

“Chính là Thanh Lộc môn!” Nữ nhân vừa được giải huyết cầm khàn giọng phần nộ nói: “Rõ ràng là một ổ sơn tặc thổ phi mà lấy danh hiệu của môn phái Võ lâm! Còn dám vu khống ta lấy đầu lĩnh thổ phi của bọn chúng...” Cô nương nhắc đến chuyện này dường như vô cùng tức tối, “Hừ! Ta thềm vào! Ai muốn lấy đầu lĩnh thổ phi của bọn chúng chứ! Ta còn chưa xuất giá mà bọn chúng đã hủy danh dự của ta! Nếu không phải bị uống Hóa công tán, ta... ta...”

Nhìn nữ nhân kia lửa giận bốc lên, Nhằm Cửu không nhịn được sờ mũi, không biết có khi nào nàng cũng bị người ta chửi cha mắng mẹ sau lưng như vậy không, nhưng so với chuyện này, hiện giờ Nhằm Cửu lại vì một chuyện khác mà ngạc nhiên hơn: “Thanh Lộc môn đó... lợi hại lắm sao?”

Vừa dứt lời, mấy thiếu niên kia nhìn nhau: “Lợi hại lắm đó.”

“Không ai làm gì được chúng hết.”

Nữ nhân kia mấp máy khóe môi, vừa định lên tiếng, ngọc diện đạo sĩ kia nghiêm túc nói: “Thanh Lộc môn chiếm cứ Thanh Lộc sơn ít ra cũng hơn trăm năm rồi, người trong môn phái từ nhỏ tập võ công, tính tình hung hãn, nghe nói người trong môn phái mười tuổi đã có thể đánh với sói hoang, mười hai tuổi đã có thể chiến với mãnh hổ, trước nay luôn chống đối với quan phủ, là cái gai trong mắt quan phủ, nhưng Thanh Lộc sơn dễ thủ khó công, quan phủ cũng không làm gì được chúng.”

Đám người đó lợi hại vậy sao!

Nhằm Cửu quay đầu nhìn Sở Cuồng, ánh mắt chỉ trích, nhìn xem người đã làm việc tốt gì kia! Không ngờ lại dây vào một nhánh lớn mạnh trong tộc thổ phi của ta.

Lúc này không biết Sở Cuồng đang nghĩ gì, biểu hiện nghiêm túc, thấy Nhằm Cửu nhìn mình, hấn bỗng thoáng ngẩn ra, sau đó dời ánh mắt đi như trốn tránh. Hây! Chuyện lạ! Sở Cuồng lại có thể trốn tránh ánh mắt nàng sao!

Lẽ nào tên này lại làm chuyện gì hại người không lợi mình rồi?

“E hèm.” Sở Cuồng hắng giọng, “Không còn sớm nữa, chúng ta đã dừng lại trong ngôi miếu hoang này lâu rồi, mong mọi người sớm lên đường, đừng để bị đám sơn tặc kia bắt lại.”

Mấy thiếu niên nói hướng mình muốn đi, vừa hay có hai người chung đường với nữ nhân kia, Nhằm Cửu bèn bảo họ dìu nàng ta đi, ít ra cũng đưa nàng ta đến một nơi có người, trước khi từ biệt, Nhằm Cửu nghĩ nghĩ rồi lấy chỗ Sở

Cuồng ra ít tiền đưa cho nữ nhân: “Cô nương một mình trên người không có tiền cũng không tiện, ít ngân lượng này cô cầm đi.”

Nữ nhân nhìn Nhậm Cửu hồi lâu, trân trọng nhận lấy tiền rồi kéo tay Nhậm Cửu nói: “Ta họ Lâm tên Cẩm Tố, nhà ở Giang Châu.” Giọng nàng ta chột dưng, Nhậm Cửu và Sở Cuồng đều không có phản ứng gì khác, nhưng đạo sĩ bên cạnh lại khẽ nhíu mắt, Cẩm Tố tiếp tục nói: “Dám hỏi nhị vị tôn tánh đại danh? Nhà ở phương nào?”

“Ta tên Nhậm Cửu, hần là Sở Cuồng. Bọn ta... Ồ, đang vân du thiên hạ.”

“Cẩm Tố xin ghi nhớ, nay ta gặp nạn, trên người không có gì, không thể báo đáp ơn cứu mạng của Nhậm Cửu cô nương và Sở Cuồng công tử, nhưng Cẩm Tố không phải là người vô tâm, ân tình này ngày sau nhất định hết lòng báo đáp. Nếu có ngày nào nhị vị đến Giang Châu, nhớ hãy đến tìm ta, ta nhất định chiêu đãi hai vị tử tế.”

Lời này giọng điệu quả đoán, nhưng Nhậm Cửu chỉ nghĩ nàng ta đang khách sáo, dù sao Giang Châu cũng là một thành thị lớn, tiên sinh kể chuyện nói tường thành Giang Châu còn dày hơn cả núi, muốn tìm một nữ nhân nhỏ nhoi nào phải dễ dàng.

Từ biệt mấy người kia, ra khỏi miếu hoang, Nhậm Cửu nói: “Chúng ta vẫn đi dọc theo con sông nhé, nhất định có thể thấy nhà cửa, đến lúc đó chúng ta lại hỏi đường lên Kinh thành.” Nàng vừa nói vừa cất bước đi về phía trước, nhưng thấy Sở Cuồng vẫn ngẩn ra đứng nguyên tại chỗ, Nhậm Cửu quay đầu, kỳ quái hỏi: “Người lại làm sao vậy?”

Sở Cuồng im lặng hồi lâu, cuối cùng dường như đã sắp xếp xong từ ngữ, nghiêm túc nói: “Bỏ trốn có phải là không ở bên chông mà ở bên người đàn ông khác không?”

Hắn đột nhiên hỏi vậy khiến Nhậm Cửu ngẩn ra: “Đại khái là vậy...”

Sắc mặt Sở Cuồng càng nghiêm túc hơn: “Phụ nữ vì bỏ trốn mà phải chịu hình phạt hoặc bị ngâm lồng heo sao?”

Nhậm Cửu gãi đầu: “Chắc là vậy...”

Sở Cuồng hiểu ra, sắc mặt càng nặng nề hơn: “Các người kỳ thị người kết hôn lần thứ hai sao?”

Nhậm Cửu hoàn toàn không hiểu tại sao hần lại cảm ngộ như vậy, chỉ bĩu môi nói: “Chỗ các ngươi thì không sao? Từ nhỏ mẹ ta đã nói rồi, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, tuy trong trại nhà ta thì không như vậy, nhưng nghe nói các quan lão gia giàu có trong nhà đều nuôi rất nhiều tiểu thiếp, nhưng nữ nhân thì lại phải chung thủy, tuy lúc trước ta từng đi cướp không ít tướng công, nhưng chẳng có lần nào thành hết, có lẽ cũng vì chuyện này mà người trong trấn Chi Lương đều cảm thấy ta là nữ bá vương hại trời hại đất, thật ra ta cũng có làm gì đâu. Mọi người cho rằng nữ nhân phải dịu dàng, phải biết nghe lời, chỉ được có một nam nhân thôi, cho dù trở thành quả phụ, mọi người cũng

hi vọng nữ nhân đó phải ở góa vì nam nhân kia, còn về việc bỏ trốn với thành thân lần thứ hai mà người nói... mọi người hình như cũng có thành kiến với người như vậy. Sao? Có chỗ nào không đúng sao?”

“Không đúng.” Mỗi một câu của Nhậm Cửu khiến trán Sở Cuồng thêm một tầng mồ hôi mỏng, “Rất không đúng.” Đôi mắt nhìn Nhậm Cửu của hắn tràn ngập áy náy bất an, “Đến lúc đó... chắc tôi sẽ đẩy cô vào hoàn cảnh đó. Tôi sẽ rất có lỗi với cô. Đến lúc đó cô phải làm sao?”

Chương 23

Nhậm Cửu nghĩ mình nên cảm thấy bi ai.

Nàng là một lão cô nương hai mươi tuổi rồi, vẫn chưa thành thân, nửa đời trước dốc sức đi cướp chồng, dùng cách không cần mặt mũi của thổ phỉ để cướp mà vẫn không cướp được. Nay không dễ gì trên trời rơi xuống một nam nhân, vô tình nhầm lẫn thành thân với nàng, nhưng chưa làm gì cả thì đối phương đã bắt đầu suy nghĩ việc bảo nàng đi tìm hạnh phúc khác rồi.

Nhậm Cửu nghĩ, phải chăng cách sống của mình không phù hợp quá rồi.

Nàng thấy nàng nên giận, nhưng thấy trong đôi mắt trước nay vẫn luôn trầm tĩnh của Sở Cuồng là sự bất an và không biết làm sao đang dao động, Nhậm Cửu bỗng thấy mềm lòng: “Chuyện này người không cần lo.” Nàng lâu bà, “Dù sao bây giờ cũng không ai kéo ta đi tìm heo đầu, ai mà biết ta có thành thân chưa, dù sao cũng không ai để tâm đâu...”

Vừa dứt lời, Sở Cuồng khẽ ngẩn ra, tiếp đó nghiêm túc nói: “Tôi để tâm.” Mấy chữ vang vang này khiến Nhậm Cửu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, Sở Cuồng nghiêm túc nói, “Ký kết khế ước là chuyện rất nghiêm túc, không thể vì người ngoài không biết mà coi như không có. Nếu vì tôi mà khiến các hạ gặp kiếp nạn này, thật khiến tôi khó bề yên lòng.”

Nhậm Cửu thất thần nhìn hắn một lúc, sau đó xua tay: “Được rồi, vậy chàng nói phải làm sao? Đời này của ta bị chàng làm khổ, chàng phải chịu trách nhiệm với ta, sau này tìm được máy bay gì đó cũng không được bay về quê, chàng phải thật thà ở lại đây để ta ngày đêm chà đạp.”

Sở Cuồng im lặng không nói, một lúc sau, dường như nghĩ ra một cách điều hòa, nói: “Vì tình hình đặc thù của quý tinh cầu, tôi bằng lòng nỗ lực gấp mười, giúp các hạ tìm được một nhân tuyển thích hợp không để tâm đến việc các hạ kết hôn lần thứ hai.” Hắn nhìn Nhậm Cửu từ trên xuống dưới, “Nhưng vì điều kiện hơi thô kệch, vẫn mong các hạ đừng nên kén chọn quá.”

Cái gì gọi là... điều kiện thô kệch...

Nhậm Cửu siết chặt quyền: “À! Đa tạ ý tốt của người! Sĩ quan Sở Cuồng đại nhân đối với tiện thiếp đây thật sự đã tận hết nhân nghĩa nhỉ.”

Sở Cuồng gật đầu: “Nên làm mà.”

Nên ông nội người ấy!

Nhắm Cửu trợn mắt, thật sự không muốn nói nhiều với hắn nữa, tức giận phẩy tay bỏ đi. Sở Cuồng cũng bám sát theo, tiếp tục hỏi: “Để tiện việc sàng lọc, các hạ hãy nói rõ cho tôi biết tiêu chuẩn chọn phối ngẫu của cô trước.”

Tiếp xúc với Sở Cuồng bao lâu nay, Nhắm Cửu cũng biết hắn là người thế nào, chuyện gì đã hạ quyết tâm làm thì nhất định sẽ làm được, nàng không muốn bị hắn bám theo hỏi mãi, vậy là lên tiếng đáp: “Nam nhân ta muốn thì phải trắng trẻo xinh đẹp tốt tính, chân chân dài vai rộng có sức vóc, học thức uyên bác, thân thể long đong, khí chất xuất chúng, phong hoa tuyết đại, thiên hạ vô song. Người cứ theo đó mà chọn đi.”

Sở Cuồng thật sự ghi nhớ mấy điều kiện của nàng, cuối cùng khó xử nhíu mày: “Với điều kiện trước mắt thì ngoài tôi ra...”

Còn chưa nói hết, sau lưng hai người bỗng truyền đến một tiếng gọi dài: “Này!” Nhắm Cửu và Sở Cuồng quay đầu lại, lại thấy ngọc diện đạo sĩ vừa từ biệt trong miếu lúc nãy, “Tiểu ca, cô nương, cho ta đồng hành với các người nhé!”

Ánh nắng xuyên qua tán cây đổ xuống gương mặt đạo sĩ, vừa chạy một đoạn nên hắn thở dốc, má đỏ bừng đầy quầng rử, khiến trái tim thổ phỉ trầm tĩnh đã lâu của Nhắm Cửu khê động, chỉ muốn véo vài cái cho bật máu ra. Nàng ho một tiếng dờn mắt, quay đầu đi.

Nhưng những động tác nhỏ này của Nhắm Cửu làm sao qua được mắt sĩ quan Sở Cuồng đại nhân, Sở Cuồng lập tức xem xét đạo sĩ từ trên xuống dưới, trắng trẻo, xinh đẹp, tính tình cũng khá, chân dài, vai rộng, sức vóc cũng được, với biểu hiện trong miếu hoang lúc nãy cho thấy hắn coi như cũng học thức uyên bác, còn với y phục rách rưới này thiết nghĩ thân thể cũng long đong, khí chất thì bình thường một cách xuất chúng, diện mạo thân hình như vậy trong điều kiện không có kỹ thuật clone cũng không tìm được người thứ hai, coi như là thiên hạ vô song, còn về phong hoa tuyết đại ấy à...

Sở Cuồng nhíu mắt nhìn đạo sĩ như chọn vợ, nhìn đến khi đạo sĩ ớn lạnh người, hắn âm thầm lui về phía sau một bước, hắng giọng nói: “Đạo sĩ ta cũng là người vân du thiên hạ, nay đang sầu vì không có chỗ đi. Hôm qua được hai vị tương cứu, ta không có gì báo đáp, chỉ bằng đồng hành cùng hai vị một đoạn, ta có thể giúp hai vị khử tai tránh họa, vừa hay có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Sở Cuồng nghĩ một hồi: “Anh nói anh lấy thân mình để báo ơn à?”

Đạo sĩ gãi gãi đầu cười nói: “Coi như là vậy.”

Sở Cuồng gật đầu: “Tốt lắm.”

Nhắm Cửu ngạc nhiên, quay đầu nhìn hắn: “Người cho hắn đồng hành cùng chúng ta sao?”

“Không sai.”

“Người có biết chúng ta đang trên đường đi làm việc gì không?”

Đạo sĩ thấy hai người như sắp cãi nhau, cười xòa đáp: “Này, đừng cãi đừng cãi mà, ta không chuốc thêm phiền phức cho hai vị đâu, cô xem, rượu ta có, lương khô cũng có, đạo sĩ ta tay chân cũng lành lặn, không gây phiền phức gì cho hai vị đâu, ta chỉ cảm thấy một mình đi đường hơi cô đơn, muốn tìm hai người đi cho náo nhiệt thôi mà.”

Nhằm Cửu không muốn đồng hành cùng đạo sĩ, ánh mắt lạnh lùng nhìn hẳn: “Ta muốn đi giết Hoàng đế, người cũng muốn đi xem náo nhiệt sao?”

Trải qua chuyện tan cửa nát nhà, bất tri bất giác vận mệnh đã khiến tính tình Nhằm Cửu lạnh nhạt và xa cách hơn nhiều, thấy ánh mắt này của nàng, lòng Sở Cuồng bỗng xao động một cách kỳ lạ, dường như có người lấy gương đặt trước mặt hẳn, khiến hẳn nhìn thấy mình lúc còn non nớt, trong ánh mắt lạnh nhạt là cảm giác như từng quen thuộc khiến lòng hẳn khẽ thất lại.

Ánh mắt đạo sĩ trầm đi, nụ cười hơi khựng lại, nhưng một khắc sau lại nhếch môi nói: “Cô nương nói đùa rồi.” Thấy Nhằm Cửu hậm hực nhìn mình, hẳn lui lại vài bước, phẩy tay nói, “Được được, các người đi đi, đạo sĩ ta tự đi phần mình.”

Nhằm Cửu kéo Sở Cuồng quay đầu đi, nhưng nàng đi hai bước thì đạo sĩ đi hai bước, nàng sang trái đạo sĩ cũng sang trái, Nhằm Cửu quay đầu, đạo sĩ vẻ mặt đáng thương nhìn nàng: “Ta một thân một mình, lỡ bị dã thú tha mất cũng không ai biết...”

Cuối cùng Nhằm Cửu vẫn mềm lòng, bất lực nói: “Chỉ tạm thời đồng hành thôi đó nhé!”

Đạo sĩ ngoan ngoãn đi theo, gương mặt xinh đẹp cười đắc ý: “Được, ta chỉ muốn có người trò chuyện thôi, ra khỏi rừng núi hoang vu này thì chúng ta chia nhau ra đi.”

Lúc này Nhằm Cửu mới đồng ý.

“Tên cô nương hiêm thật, nhưng mà đọc lên rất dễ nhớ.”

“Ta cũng cảm thấy tên ta dễ nhớ.” Nhằm Cửu đáp lời, “Nói ra thì vẫn chưa biết người tên gì đó?”

“Ta à?” Đạo sĩ bật cười, “Ta chỉ là một đạo sĩ thanh bản, cô nương gọi ta là đạo sĩ nghèo được rồi.”

“Như vậy giống mắng người quá, không được.”

“Vậy gọi ta là Thanh Mộ đi.”

“Tên người sao nghe quen tai quá vậy?”

“Ha ha, nhiều người cũng nói vậy lắm.”

Sở Cuồng thấy đạo sĩ và Nhắm Cửu nói chuyện, hấn chậm chậm lui về phía sau một bước. Hai người nói chuyện rất thân thiết, không như hấn và Nhắm Cửu, lúc nào cũng trông đánh xuôi kèn thổi ngược. Sở Cuồng càng nhìn càng thấy bóng dáng đạo sĩ này đứng chung với Nhắm Cửu rất xứng. Chắc là một nhân tuyển thích hợp để kết hôn lần thứ hai.

Chỉ là đạo sĩ này... Sở Cuồng nhìn hồ lô rượu bên hông đạo sĩ, ánh mắt khẽ trầm đi, lòng nói, đạo sĩ này vẫn phải dạy bảo rồi mới yên tâm giao cho Nhắm Cửu chà đạp được.

Đêm, ba người tìm được một chỗ đất bằng phẳng khô ráo, chuẩn bị ngủ một đêm, Sở Cuồng như thường lệ ngồi thẳng bên đống lửa ý muốn canh chừng, Nhắm Cửu liếc nhìn hấn mấy lần, thấy dưới ánh lửa, tròng mắt hấn đã bắt đầu thâm đen, nàng nhin mấy lần, cuối cùng vẫn không nhin được nói: “Nghỉ một lúc đi, không thì mệt ngã ra đó ta cũng không nổi đâu.”

Sở Cuồng thêm mấy que củi vào lửa, đang định nói không cần thì cánh tay đã bị Nhắm Cửu kéo lại, nàng giật hấn lộ sang bên cạnh đặt xuống, còn mình thì đến ngồi bên đống lửa nói: “Tôi nay để ta canh cho, chút nữa không chịu nổi thì ta sẽ đánh thức người. Mau đi ngủ đi.”

Sở Cuồng khẽ ngẩn ra, thấy Nhắm Cửu ngồi bên đống lửa nghịch nghịch, đột nhiên hấn sực tỉnh, ngơ ngác hỏi: “Các hạ đang lo lắng cho sức khỏe của tôi sao?”

Đột nhiên bị hỏi một vấn đề nghiêm túc như vậy, Nhắm Cửu hơi ngượng, nàng liếc Thanh Mộ đang ở bên cạnh xem náo nhiệt, hắng giọng nói: “Mau ngủ đi!”

Vậy tức là thừa nhận rồi sao.

Sở Cuồng ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt.

Sở Cuồng từng lo lắng về rất nhiều chuyện, chiến tranh có thắng lợi không, có thuận lợi xuyên qua vành đai tiêu hành tinh không, sinh vật phi nhân hình lại dời đến hành tinh nào rồi? Nhưng chuyện được lo lắng này, ngoài hệ thống phục vụ thông minh của hấn thì hình như chưa từng có ai lo lắng cho hấn.

Lúc nhỏ không ai lo lắng cho hấn, trưởng thành rồi càng không ai dám lo lắng cho hấn, tính chính xác trong quyết sách của hấn là trên chín mươi chín phần trăm, vì vậy Sở Cuồng luôn cảm thấy mình không cần được ai lo lắng, hấn không ngờ có một ngày lại được một người bản địa trên một tinh cầu lạc hậu lo lắng cho sức khỏe của mình.

Càng không ngờ là, sau khi hấn cảm thụ được tâm trạng này lại không phần nộ vì bị sỉ nhục, thậm chí còn cảm thấy... cũng được lắm?

“Sao có thể để cô nương gác đêm chứ, để đạo sĩ làm cho.” Sở Cuồng nghe Thanh Mộ nhẹ giọng nói, “Chờ ta mệt rồi sẽ gọi Sở huynh, cô yên tâm ngủ đi.”

Nhằm Cửu cảm ơn rồi không khách sáo nữa, đến bên cạnh Sở Cuồng nằm xuống ngủ.

Một mình Thanh Mộ nhìn đồng lửa, như vô tình, từ tay áo hắn rơi ra một ít bột vào lòng bàn tay, hắn vung tay lên, bột kia bị ngọn lửa nuốt chửng, lúc này, một mùi hương lạ lan tỏa trong không khí.

Hơi thở của Nhằm Cửu và Sở Cuồng dần dần trở nên đều đặn, Thanh Mộ bỗng cười nhẹ, đôi mắt phụng nhú lại thành một đường cong đẹp đẽ. Lưỡi liếm nhẹ trên môi, hắn lấy hồ lô rượu ở eo, mở nút nhấp một ngụm, nhưng khi hắn đặt hồ lô xuống, miệng bị nhuộm màu đỏ tươi như máu. Hắn liếm môi, hơi uất ức nói: “Lâu lắm không được uống máu tươi rồi.”

Hắn quay đầu nhìn về hai người đã ngủ say.

Đề phòng của Nhằm Cửu hiển nhiên đã yếu đi nhiều, dễ ra tay với nàng hơn, nhưng trên người Sở Cuồng truyền đến một mùi máu thơm kỳ quái, hắn chưa bao giờ ngửi qua.

Thanh Mộ nhẹ giọng lầm bầm: “Tôi nay là ai đây...”

Chương 24

Sắc đêm đang nồng đậm, sương lạnh thấm áo, thân hình từ từ tiến lại gần Nhằm Cửu bị ánh lửa kéo ra thật dài.

Hắn yên lặng khom xuống trước mặt Nhằm Cửu. Đưa tay chạm vào cổ nàng, nhẹ vuốt lên vùng da có mạch máu đang chảy của nàng, dần dần, hơi thở hắn càng thêm nặng nề, dường như tràn đầy chờ đợi, hắn cúi xuống bên cổ Nhằm Cửu, sau đó há miệng lộ ra chiếc răng nanh trắng nhọn, đang định cắn xuống...

Bỗng nhiên! Một sức mạnh lớn từ sau lưng kéo hắn lại, giật cổ áo hắn lật hẳn xuống đất. Da bụng trâm xuống, có người dùng đầu gối quỳ lên bụng hắn, một vật kim loại băng lạnh bỗng đánh vào má phải của hắn, một cơn đau truyền đến, Phó Thanh Mộ vội quay đầu, miệng phun máu tanh, trong máu đó có nửa chiếc răng hổ trắng nhọn rơi xuống.

Phó Thanh Mộ ngây ngốc nhìn chiếc răng hổ nằm đó, đau đớn hét lớn: “Răng của ta!”

Không chờ hắn thốt lên tiếng thứ hai, một vật kim loại băng lạnh gì đó đã kề vào cằm hắn, “Vũ khí này đủ để hủy diệt đầu anh, bởi vậy đừng nên manh động.”

Phó Thanh Mộ tức giận nhìn Sở Cuồng đề trên người mình, bên cạnh họ là Nhằm Cửu đang ngủ say, Phó Thanh Mộ biết thuốc của mình tuyệt đối không có vấn đề, là tên này... Sắc mặt hắn lạnh đi, đề phòng hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

“Điều này không quan trọng.” Sở Cuồng nói xong, lấy trong túi ra một vật hình kim, Phó Thanh Mộ thấy đầu kim vừa nhọn vừa mảnh, lòng đột nhiên dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt, hấn cuồng cuồng nói: “Làm gì vậy? Người muốn làm gì vậy?”

Sở Cuồng không buồn chớp mắt, nhắm vào cổ hấn cắm kim xuống.

Phó Thanh Mộ muốn phản kháng, nhưng lúc đưa tay lên lại bị chế phục, chưa bao giờ có người nào thân thủ nhanh như vậy... Phó Thanh Mộ càng kinh ngạc hơn, khi mũi kim rời khỏi da, Phó Thanh Mộ nhắm mắt nghiêng răng chờ đợi để nhìn cơn đau còn chưa biết, nhưng chờ một lúc cũng không thấy đau đớn truyền đến, hấn mở mắt nhìn Sở Cuồng, chỉ nghe Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Anh nghe lời dạy bảo thì tôi sẽ không kích phát độc tính, nhưng nếu anh phản kháng thì độc này sẽ cho anh một bài học.”

Độc? Tên này lại có thể dùng độc với hấn sao? Xưa nay chỉ có Phó Thanh Mộ ám toán người khác, nay lại bị một tên vô danh lật thuyền trong mương như vậy! Thật khiến người ta bức bối! Hơn nữa vừa rồi hấn nói gì?

Dạy... dạy bảo?

Phó Thanh Mộ trừng to mắt, nhất thời kích động ôm ngực.

“Ta thích nữ nhân!” Phó Thanh Mộ lớn tiếng nói, “Người cũng là người có thể tử rồi mà! Cầm thú!”

Sở Cuồng nghiêm túc nói: “Hai chuyện anh vừa nêu tôi đã biết rồi. Bây giờ tôi muốn đề ra yêu cầu, anh có quyền lợi phản kháng, nhưng tất nhiên là sẽ bị bác bỏ, tôi không hi vọng những chuyện không có hiệu quả như vậy xuất hiện, bởi vậy tôi chỉ cần anh gạt đầu đồng ý là được.”

Phó Thanh Mộ nghiêng răng: “Rốt cuộc người muốn ta làm gì?”

“Người phụ nữ này.” Sở Cuồng chỉ vào Nhắm Cửu vẫn đang ngủ say, “Người trấn Chi Lương trên núi Chi Lương, hai mươi tuổi, đã kết hôn, nhưng không lâu sau đó cô ấy sẽ ly dị với người có khế ước hôn nhân, tức là tôi, tôi hi vọng sau khi tôi và cô ấy giải trừ khế ước hôn nhân, anh không ngại thân phận đã từng kết hôn của cô ấy mà ký kết khế ước hôn nhân mới.”

Hấn bình tĩnh nói hết những lời này, Phó Thanh Mộ ngẩn ra hồi lâu thì đại não chết cứng mới lý giải được ý trong lời hấn, sau đó khó hiểu nói:

“Hả?”

“Trong thời gian kết hôn giữa tôi và người phụ nữ này không phát sinh quan hệ tình dục. Người phụ nữ này tính tình thô lỗ, nhưng con người nhiệt tình, tính cách không có khắc chế về mặt lý trí, nhưng quý ở chỗ tự mình biết mình, dám làm dám chịu, đối diện với sai lầm và tiến hành sửa đổi. Có lòng cầu tiến, có năng lực đấu tranh, hành sự quả đoán. Nhưng trước đó bất hạnh gặp phải trắc trở nên bị tổn thương, trước mắt tâm lý tổn hại nghiêm trọng, vì vậy tính tình trở nên xa cách, bài xích. Theo tình trạng hiện nay suy đoán thì xác suất do gặp

phải trắc trở mà dẫn đến báo thù cực đoan là năm phần trăm, trong đó xác suất đột ngột phát điên là ba phần ngàn, xác suất chém chết người bên cạnh là một phần vạn.”

Phó Thanh Mộ vốn đang kinh ngạc vì lời của Sở Cuồng, nhưng sau đó nghe hẳn phân tích Nhẫn Cửu, càng nghe càng cảm thấy thấm thía, một mặt ngạc nhiên vì Sở Cuồng có thể dùng thái độ này để nói về thê tử mình, mặt khác lại sợ Sở Cuồng thật sự ép hẳn ở bên Nhẫn Cửu, Sở Cuồng không giết hẳn, nhưng Nhẫn Cửu chém hẳn ra ăn thịt mất thì làm sao!

Hai người này thật quá nguy hiểm!

Nhưng lúc tim Phó Thanh Mộ vẫn đang không ngừng co giật, bỗng nghe Sở Cuồng dịu giọng nói: “Nhưng tôi cho rằng xác suất cô ấy khôi phục trạng thái bình thường là chín mươi bảy phần trăm, sau đó đối với cuộc sống sẽ càng tích cực hơn.”

Theo Sở Cuồng thấy, Nhẫn Cửu là một người rất rõ ràng, rõ ràng đến mức một là rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục, còn không sẽ bỏ dây tiếp tục đi, đi thẳng lên tận mây xanh, không có khả năng thứ ba.

Nhẫn Cửu bây giờ tử khí trầm trầm, vì nàng xem mình là một chiếc bình vỡ, ôm quyết tâm liều chết đập xuống, nghe được tiếng nứt vỡ cuối cùng của mình sẽ thấy đời này không còn gì tiếc nuối nữa.

Nhưng bình vỡ rơi xuống đất, cho dù nát thành tro bụi mặt đất cũng không rung chuyển lấy một lần, Sở Cuồng hiểu đạo lý này, hẳn cảm thấy Nhẫn Cửu cũng tự hiểu trong lòng, nàng gào thét muốn đi giết Hoàng đế và Tướng quân, chẳng qua là muốn hủy diệt mình oanh liệt hơn một chút, nàng cảm thấy mình gánh vác quá nhiều, trong tiềm thức nàng muốn trốn chạy, trong lòng nàng cho rằng mình vô dụng, không giết được Hoàng đế, bởi vậy bây giờ nơi nàng gào thét muốn đi kia không phải là Kinh thành, mà là U minh Địa phủ, người nàng muốn giết không phải là Hoàng đế, mà là bản thân nàng.

Nàng không bước qua được bức cửa trong lòng, nàng muốn chết. Nhưng vì nàng quá muốn tỏ ra mạnh mẽ, nên nàng muốn chết một cách oanh oanh liệt liệt, nhưng nàng đã định sẵn cho mình kết quả thất bại, bởi vậy nàng không còn sự linh động như lúc đầu gặp gỡ, không còn nhiệt tình khi cướp hẳn làm tướng công, cũng không còn muốn hẳn trở thành nam nhân của mình nữa.

Nàng rất tuyệt vọng với cuộc sống này.

Đây cũng là lẽ thường. Sở Cuồng hiểu, quá trình Nhẫn Cửu đang đi là quá trình tự vứt bỏ mình, khi nàng vượt qua rồi nàng sẽ sống lại, Sở Cuồng đang chờ nàng vượt qua, hẳn tin Nhẫn Cửu nhất định có thể vượt qua.

Cho dù Nhẫn Cửu thật sự không vượt qua, hẳn cũng sẽ kéo nàng, kéo nàng ra khỏi quá khứ, bởi vì...

Phó Thanh Mộ ngẩn ra nói: “Ày... Nghe ra hình như ngươi thích cô nương này lắm.”

Sở Cuồng im lặng một hồi: “Tôi không thích cô ấy.” Hấn cân nhắc từ ngữ, “Tôi cần cô ấy.”

Đúng vậy, hấn cần nàng. Máy nhận dạng cũng được, giải trừ khế ước hôn nhân cũng được, hấn đều cần có nàng.

“Nhưng nhu cầu này không lâu dài.” Sở Cuồng kéo suy nghĩ mình về lại, giọng điệu ba phần thương lượng, bảy phần uy hiếp, “Bởi vậy trong thời gian này, nhất định phải đối xử tốt với cô ấy một chút, tốt nhất để cô ấy nảy sinh kích thích muốn có quan hệ giao phối với anh, tôi sẽ thêm dầu vào lửa để hai người sớm ngày đạt thành yêu cầu chọn phối ngẫu của đối phương. Anh có dị nghị gì không?”

Phó Thanh Mộ không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hấn, ngơ ngác hỏi: “Nghe cách nói của ngươi vừa rồi, ta tưởng ngươi cũng thích cô nương này lắm chứ, tại sao còn muốn ta...”

“Bởi vậy...” Phó Thanh Mộ cuối cùng cũng hơi hơi lý giải được ý hấn, “Bây giờ ngươi đang lót đường cho nữ nhân được định sẵn là sẽ bị ngươi bỏ rơi sao? Vì vậy mà ép ta đi dụ dỗ thê tử của ngươi, để sau khi các ngươi chia tay rồi cô ta sẽ lấy ta? Ngươi còn giúp ta nữa?” Thấy Sở Cuồng nghiêm túc gật đầu, cho dù là người từng gặp vô số loại người như Phó Thanh Mộ, cũng không nhận được mà giật giật khóe miệng, “Tên khốn kiếp này có phải đầu óc ngươi có bệnh gì không?”

“Tôi rất rõ các chỉ thị của cơ thể, logic của đầu óc cũng rất rõ ràng, không hề có bệnh.”

Cuối cùng Phó Thanh Mộ cũng hiểu rằng mình đã gặp một kẻ điên, hấn im lặng một hồi: “Nhưng cưới gả là chuyện của hai người, ta không thích loại hình như thê tử ngươi, ta không muốn cưới cô ta, ngươi có từng nghĩ đến cách nghĩ của ta không...”

Sở Cuồng nhíu mắt: “Tôi tưởng trước đó tôi đã nói rõ lắm rồi, anh có quyền phản kháng, nhưng sẽ bị bác bỏ toàn bộ, nghĩa là cách nghĩ của anh không quan trọng, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi. Nếu muốn tôi trình bày một cách trực tiếp hơn, thì đó là - Làm theo lời tôi, nếu không tôi sẽ dành cho các hạ một sự hủy diệt nhân đạo.”

Phó Thanh Mộ hoàn toàn im lặng.

“Nếu vậy tôi coi như là các hạ ngầm chấp nhận rồi.” Sở Cuồng buông hấn ra, kéo hấn dậy như an ủi, “Yên tâm, tôi sẽ giúp anh.”

Phó Thanh Mộ giật giật khóe miệng, giúp hấn sửa đổi sở thích sao... Mẹ nó chứ đây là giúp kiểu gì vậy? Ai cần chứ!

Sáng sớm hôm sau, Nhậm Cửu ngáp một cái thật dài bò dậy, dường như nàng đã lâu lắm rồi không ngủ thoải mái như vậy rồi, nàng dụi dụi mắt, quay đầu nhìn thấy hai nam nhân đều đã tỉnh, lưng Sở Cuồng vẫn thẳng như cán bút,

còn Phó Thanh Mộ bên cạnh hần dường như đã thức cả đêm, tinh thần có vẻ không tốt, cong lưng cúi đầu.

Nhằm Cửu mơ hồ hồ hồ nói: “Thanh Mộ đạo trưởng, sao người giống như bị người ta ức hiếp vậy?”

Lúc này Phó Thanh Mộ mới quay đầu sang nhìn Nhằm Cửu, nhếch miệng cười: “Ha ha, chào.”

Nhằm Cửu lòng cảm thấy kỳ quái, dò mắt đi, nhìn thấy Sở Cuồng bên cạnh vô cùng điềm nhiên liếc Phó Thanh Mộ một cái, nụ cười trên mặt Phó Thanh Mộ càng gượng gạo hơn: “Tôi qua Cửu cô nương ngủ có ngon không?”

Nhằm Cửu không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà không khí lại quỷ dị như vậy, nhưng chắc là có liên quan đến nàng rồi, Nhằm Cửu gật gật đầu, đáp đơn giản: “Cũng được.”

“Nếu mọi người đã tỉnh rồi thì đến bờ sông rửa mặt rồi chúng ta lên đường.” Sở Cuồng nói xong bèn dập lửa, đứng dậy đi trước.

Hôm nay dọc đường Phó Thanh Mộ trầm mặc đi nhiều. Sở Cuồng vốn không phải là người nói nhiều, lúc Nhằm Cửu và Sở Cuồng đồng hành còn có thể không kiêng kỵ mà hỏi một số vấn đề, nhưng nay có Phó Thanh Mộ ở đó, có những lời cũng không tiện nói, vậy nên dọc đường nàng cũng im lặng.

Yên lặng đi dọc theo con sông nhỏ đến một con đường lớn, phía trước có một quán trà nhỏ, Nhằm Cửu thấy vậy vô cùng vui thích: “Hay quá hay quá, uống ngụm trà nghỉ ngơi đã, luôn tiện hỏi đường luôn, xong rồi thì Thanh Mộ đạo trưởng có thể đi trước rồi!”

Phó Thanh Mộ đương nhiên là muốn đi trước! Nhưng hần quay đầu nhìn Sở Cuồng, miễn cưỡng nói: “Ha... Ha ha, uống trà trước đã.”

Sở Cuồng vốn không muốn đi, hần biết chính phủ nhất định đang truy nã họ, thật sự không tiện lộ mặt trên quan đạo, nhưng nghĩ rằng nơi này hẻo lánh, đi đường đích thực cũng hơi mệt mỏi, vậy nên cũng cùng tiến tới phía trước.

Ngồi trong quán trà, ông chủ là một người trung niên, giống như đã làm ăn ở đây rất lâu rồi, không thấy nhiệt tình mấy, chỉ lười nhác rót ba ly trà đặt bên cạnh.

Sở Cuồng quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh xung quanh, hai bên quan đạo đều là rừng rậm, ít người, tai có thể nghe thấy phía trước không xa truyền đến tiếng nước chảy ào ạt, chắc là một con suối do đứt gãy địa chất tạo thành...

Đang thăm dò, hệ thống phục vụ thông minh bên tai bỗng lên tiếng: “Phía Đông Bắc, năm sinh vật nhân hình, năm sinh vật phi nhân hình đang tiến gần.”

Sau khi thích ứng bao nhiêu ngày nay, Sở Cuồng cũng không hoảng sợ sinh vật phi nhân hình của tinh cầu này như lúc đầu nữa, hần bình tĩnh nhìn về đầu kia của quan đạo, từ xa đã nhìn rõ mặt mũi và cách ăn mặc của người đến, lúc

này, tiếng vó ngựa đã lại gần, Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ đều nhìn về hướng đó: “Ai vậy?” Nhắm Cửu nhẹ giọng hỏi.

Sở Cuồng lắc đầu: “Không liên quan đến chúng ta.” mấy người đó toàn thân toát ra vẻ giang hồ, phục sức không thống nhất, vừa nhìn đã biết không phải là người của quan phủ.

Nhưng sau khi nghe Sở Cuồng nói, Phó Thanh Mộ bỗng im lặng, tiếp đó cười nói: “Ai da nắng to quá, chủ quán, mượn chiếc nón trong tiệm người dùng nhé.” Nói xong, cũng không chờ chủ quán đồng ý, hắn đã lấy nón của người ta đội lên đầu, kéo nhẹ xuống phía dưới che đi gương mặt.